

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II -2 У. 20024/10
19.01.2012. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Николе Динића и Драгана Јовановића, чланова већа, са судијским помоћником Сандром Газетић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., Улица ... број ..., против туженог Министарства вера Републике Србије, ради поништаја закључка број 080-00-26/2006-01-2 од 25.12.2009. године, у предмету уписа у Регистар цркава и верских заједница, у нејавној седници већа, одржаној дана 19.01.2012. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним закључком, коначним у управном поступку, донетим у извршењу пресуде Врховног суда Србије У. 7080/07 од 07.05.2009. године, одбачена је пријава тужиоца број 271006-1, за упис у Регистар цркава и верских заједница, која је упућена Министарству вера дана 30.10.2006. године.

Тужилац је поднео тужбу Управном суду 22.03.2010. године, којом оспорава законитост закључка туженог због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и повреде правила поступка. Наводи да је А.А. стекла статус верске заједнице на основу Закона о

правном положају верских заједница у СР Србији из 1977. године, да су јој оспореним закључком ускраћена права која гарантује Устав РС. Указује да тужени није правилно применио одредбе Закона о општем управном поступку, да је тужени требало да сходно одредби члана 192. наведеног Закона одлучи решењем, а не закључком, као и да у случају када се позове на одредбу члана 58. став 2. наведеног Закона, на наведени закључак се мора дозволити посебна жалба. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорени закључак поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при наводима из оспореног закључка и предложио је да суд тужбу као неосновану одбије.

По разматрању списка предмета, оцени навода тужбе и одговора на тужбу, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног закључка, произлази да је тужилац поднео туженом органу пријаву број 271006-1 од 30.10.2006. године. У поновном поступку, у извршењу пресуде Врховног суда Србије У. 7080/07 од 07.05.2009. године, тужилац је позван поднеском туженог број 080-00-26/2006-01-1 од 28.10.2009. године, који му је уручен 04.11.2009. године, да у року од тридесет дана од дана пријема означеног поднеска исправи поднету документацију у складу са чланом 18. став 2. Закона о црквама и верским заједницама („Службени гласник РС“, број 36/06), којим је прописана документација коју верске организације треба да доставе у поступку за упис у Регистар цркава и верских заједница, јер А.А. из ... не спада у традиционалне цркве и верске заједнице из члана 10. наведеног Закона.

Како је тужени орган 26.11.2009. године примио поднесак тужиоца, којим није поступљено у складу са законским одредбама наведеним у поднеску од 28.10.2009. године и није достављена предвиђена документација, то је према оцени овог Суда, правилно одлучио тужени орган и у складу са одредбом члана 20. став 2. Закона о црквама и верским заједницама и члана 58. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01), закључком одбацио пријаву тужиоца.

Управни суд је посебно оценио навод тужиоца да је имао право жалбе на оспорени закључак о одбацивању захтева, међутим нашао да овај навод није основан. Ово с разлога, што је у складу са чланом 20. став 2. Закона о црквама и верским заједницама, тужени овлашћен за доношење, између осталих, и решења

о одбацивању захтева за упис, при чему је у складу са одредбом члана 23. наведеног Закона, решење о упису, одбацивању захтева за упис, одбијању уписа или брисању из Регистра коначно и против њега се може покренути управни спор, па с тога тужилац у конкретном случају и није имао услова за подношење жалбе, већ је правилно у складу са чланом 23. наведеног Закона покренут управни спор.

Управни суд је овај спор решио без одржавања расправе, у смислу чл 33. ст.2. Закона о управним споровима, будући да предмет спора не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, а што је овај суд могао да цени на основу стања списка предмета без одржавања јавне расправе.

По оцени суда оспореним решењем туженог органа није повређен закон на штету тужиоца, па је суд, на основу чл. 40. ст. 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), одбио тужбу као неосновану, одлучујући као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана 19.01.2012.године, II-2 У. 20024/10

Записничар
Сандра Газетић,с.р.

Председник већа-судија
Томислав Медвед,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БЂ